

TV 1
Kopier

SEX DIKTER

af

~~G. G.~~

[Hälsändokke, Kristof.]

Ej var mitt bläckhorn någon Urdar brunn,
Med visdom full, ej en kastalisk källa
Utur hvares lärod ärligtens vägor välla.
Fast ord i mängd jag plägar ha' i mun."

Faites attention!

En dertill kompetent verkställer korrekturläsning,
öfversättnings- och renskrifningsarbeten samt meddelar
lektioner i franska, tyska och engelska språken och
tillhandagar med uppsättandet af rättgångshand-
lingar.

Michaelsgatan N 1. Skobutiken.

HELSINGFORS.

Helsingfors Dagblads tryckeri.

1878.

G. W. Isen
28-10-31

Häradshöfding Simson och Philisfeerne.

Melodie: „Sandahls kanson.“

En märkelig visa mig lyster att sjunga.
Så häret kan ses på gamla och unga
Om huru Herr Simson de hedningar dref,
Och huru till ärones höjder han klef.

Sex år i Jerusalem han re'n kumperat
Och till häradshöfding helt nys avancerat,
Och alla Jerusalems tärnor minsann
De ville så gärna ha' Simson till man.

En gentleman var han i skick och faconer
Ur brädet han slog både grefvar, baroner,
Och sällskapstalenter han hade visst nog,
Ty lofven af alla rivaler han tog.

En mästare var han att tyda charader
Och dansa mazurka på oprämaskrader,
Och sjunga sonetter med känsla och grace,
En ridhäst han höll sig af ädlaste race.

Nu vill jag fortälja för er ett mirakel,
Som har förorsakat ett fasligt spektakel,
Och vänt upp och ned på Jerusalems stad,
Förjagat dess sömn i tre nätter å rad.

Det hände, en gång att just framför stadaporten
Ett röfvarband visat sig uti landsorten,
De voro helt säkert af Belials stam,
Ty som Baschibozuks så foro de fram.

Fiskalen med tvänne poliser man sände;
Emot dem; men åter helt snopne de vände,
Det packet ej visste att taga reson:
Fiskalen han vredgades som en kalkon.

Så rättvisans tjänare finga långt nasus
Ty aldrig förut man sett maken till kustus,
De skriftfårde spådde att allt var förbi
Och hade kanske ej så orätt deri.

Vår domares tålmod tog här en anda
Och vreden hans sinne snart började tända,
„Det vore väl också ju själfvaste frän
Om ifrån slikt pack ej man rensade stän.“

Så talte herr Simson och hela hofrätten
Tog utaf förskräckelse då till reträtten,
Ty näfven med kraft utj bordet han slog
Så hårdt att det ondt uti knogarne tog.

Helt ensam vår hjälte sig rustar att tåga
I handen han svängde en åsnakindbåga,
I striden för ära och fadernejord
Han utför en bragd, som väl sällan är spord.

Ty såsom en berserk han börjar att rasa;
Med åsnakindbågen hgu duktigt syns basa
De Ismaëls barn, så de dogo i hjäl
Ett tusende skallar han knäekte såväl.

Och dagen derpå uti sköna kantater
Römsnidarne sjöngo om hans hjältedater;
Och judarne skreko i hvarje portal:
„Hurra för von Simson vår store genral.“

Sen blef han „verliebt“ i grefvinnan Delila,
Och snart uti brudsängen båda de ila;
Von Simson blef utnämnd till ambassadör
Han hade att tacka sin gumma därför.

På lifvets bana.

Minnet än med gråuslös saknad återvänder
Till min barndoms Edens blomsterprydda stränder
Där i lunden trasten sina driller slog,
Där i hoppets rosenkimmer lifvet mot mig log.

Uti sommarkvällens sista glans den höga
Och uti min hulda moders klara öga,
Ofta för min syn där stod en engels bild,
Fästad var på mig dess blick så ren och mild.

Suart, ack snart! försvunnen var den sälla tiden,
Suart jag fördes bort i hvimlet och i striden
Emot ondskan och emot ränker utan tal,
Fjerran ifrån hemmetets unngömda dal.

Så min lefnadsjulle fördes utan roder
Framåt. Hvarje yngling var för mig en broder,
Vänskap lyste fram i hvarje vänligt grin
Och för banko höll jag hvart gemytligt sin.

Ibland muntra vänner under glada löjen
Jag berusats ofta utaf stundens nöjen,
Uti strida strömmar stundom vinet flöt
Dock sig ångern oftast om mitt sinne slöt.

Då sig sist min lyckas sol mot vester vände
Ingen bland de käre vänner mer mig kände,
Genom lifvet jag en ensam främling går,
Ingen hör min klagan, ingen ser min tår.

Frid och kärlek fäfanget sökte jag i lifvet,
Frid och kärlek blef dock här mig aldrig gifvet,
Frid och kärlek endast uti grafven bo
I den mörka långa nattens tysta ro.

Hviska en hälsning från mig.

Serebad.

Stjärna på himmelen höga
Glänsande glimmande ljus
Skaparens spanande öga
Lykta i Allfaders hus!
Lys på den älskades hydda
Skinna uppå hennes stig,
Må hennes hvila du skydda,
Hviska en hälsning från mig.

Lummiga lundernas lindar
Störon ej slumrerskans blund,
Sakta i stormande vindar
Hulda vill hvila en stund.
Trast uti skogarnes salar
Lyss, hör min röst, skynda dig,
Flyg till de fridsälla dalar,
Hviska en hälsning från mig.

Hafvets oroliga bölja
Vänliga, vaggande väg,
Varligt den strand må du skölja,
Där hennes barndoms hem lög,
Vindarnes smekande susning
Till hennes hem skynda dig
Sorlande bäckarnes brusning
Hviska en hälsning från mig.

Sång ur dalen.

(Från tyskan efter M. Opitz):

Säll den, som skild från lifvets höjder
I luga går fram uppå sin väg,
Och lycklig den, bland byggdarns fröjder

Emot sitt mål styr sina steg;
Enhvar må följa eget sinn',
Jag älskar hulda tärnan min.

De största slott ja stundom skaka
Den starka äskans hårda slag;
Den sträfvar högt, han stöts tillbaka
Och faller uti grus en dag;
Enhvar må följa eget sinn',
Jag älskar hulda tärnan min.

På vida haf gå vilda vägor,
Där rasa storm och nordavind;
Den vise trifs vid härdens lågor
Imunder stilla dalens lind;
Enhvar må följa eget sinn',
Jag älskar hulda tärnan min.

Det är så tungt i slottets salar,
Där endast flärd och räcker bo,
Men ack hur ljust i bygdens dalar,
Här talar allt om hopp och tro.
Enhvar må följa eget sinn',
Jag älskar hulda tärnan min.

Fast Phyllis ej har ägodelar
Hon har dock det, som är för mer:
Hon har en tro, som aldrig felar,
Hon är mig mer än lifvet kär.
Enhvar må följa eget sinn',
Jag älskar hulda tärnan min.

Hon ej i gyllne smycken prälar,
Dock himmelski skön hon för mig står
Den glöd ur mörka ogat strålar
Demantens skimmer öfvergår.
Enhvar må följa eget sinn',
Jag älskar hulda tärnan min.

Fast ej hon yfs af store fäder,
 Bor stolthet dock i hennes blick
 I hennes hållning höghet träder
 Och ädelt är ju hennes skiök.
 Enhvar må följa eget sinn'
 Jag älskar hulda tärnan min.

Må den, som vill, till ärans slätter
 Sin tankes djärfva lopp med id
 Uppvinga. Högst jag likväl sätter
 Den lugna dalens stilla frid.
 Att prisas ständigt lyckan min
 Och tacka Gud för nåden sin.

Blomman vid hafvets strand.

En liten blomma skär och ren
 En gång där sågs vid hafvets strand,
 Där måsen skrek uppå sin sten
 Och trasten slog sin drill ibland.

Hon lefde säll sin ungdomstid
 Förutan ångsan, utan kval,
 Långt skild från världens kif och strid
 Och tunga sorger utan tal.

För hennes fötter hafvet låg
 Ut i sitt höga majestät;
 Och Agirs dotter höll sitt tåg
 Mot skummig strand med jämna fjät.

Om kvällen såg hon sol gå ned
 I rosenskyars glans,
 Och elfvorna på ljunghädd hed
 Sig svänga om i yster dans.

Och månen uti nattens stund
 Sitt matta skimmer härligt gjöt
 På hafvets våg, kring fridsall lund
 Och i sin strålgans nåden slöt.

Och ofta såg hon sol gå opp
 Samt stråla genom purpursky,
 Då väcktes alltid nytändt hopp
 I blommans själ hvar morgon ny.

Zefirens ljufva någt så mild
 En visa sjöng om hopp och tro,
 Om hjärtats frid, om skaparns bild,
 Om himlen, där Guds englar bo.

Hon kände ej de sorgers tåg
 Ut i sin oskulds lugna frid,
 Och sällhet bodde i dess någ,
 Hon visste ej af lifvets strid.

En fjärl kom, så stolt och skön,
 Hans vingar skimrade af guld;
 Begärligt hör hon på hans bön,
 Och blef hans fästmo öm och huld.

Vid sommarvågens sakta sus,
 Som jollrande vid strandens al,
 De drömde uti känslans rus
 Om evig kärleks ljufva kval.

Men lifvets skönsta ögonblick
 Sin kos de flykta inom kort
 Från blommans famn dess älskling gick,
 Och flög till andra fröjder bort.

Hon öfvergifven stod och arm
 På vida hafvets öde ö.
 Då hörs en stämma mild och varm
 Sig höja utur stormrörd sjö.

Den sista vän, som än fanns kvar
 Uti den mörka natten kall,
 Det hafvets sköna jungfru var,
 Som sjöng sin sång ur vågors svall.

„Beaviken är ditt hjertas tro,
 Kom, fly till mig i högblå sal,
 I djupet finnes frid och ro,
 Här domna sorg och grymma kval.“

Min moders sång.

(Från engelskan.)

Jag hör min moders sköna sång:
 Den sång hon stundom kvad,
 Då från sitt sköte mången gång
 Hon mig i vaggan lad.
 I drömmen står hon för mig när,
 Mitt öra stundom när
 Den ljuftva sång min moder kär
 Mig sjöng för många år.
 Men ack! den välbekanta ton
 Förklingat längesen.
 Dock nej, i himlens sälla zou
 Jag hör den om igen!

